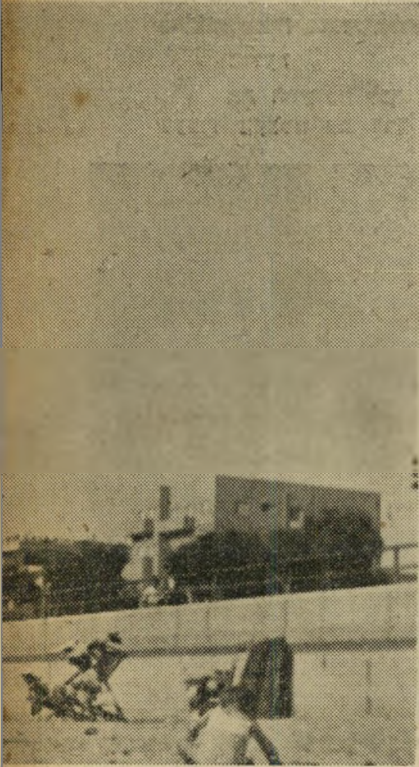

אנטוניו

צלמנו ב

כאן אפשר לרקוד! שמי
העייפות של אמש עוד מורגשת בא
ולהינפש. אך האויר משכר, המית'ה
של שמחת'החיים? אנטוניו, הרקד
התוססת בו. מי יודע, אולי נוצר כ

אלה הם? לא יתכן! הרי זה זוג קיבוצניקים בחופשה! מיד נשאל אותם...

מאת סופרנו **שלום כהן**
שלוש שעות לפני הצגת הבכורה.
האולם ריק.
הנה הם באים — בזה אחר זה.
תחילה נכנסת כלבתא מדובללת, שחורה מגזע
„שנאוצר“.

אחריה נכנס צעיר שחרחר וקטן-קומה, בעל פנים
עדינות. הוא יושב לו בהרחבה על אחד הכסאות ושולח
מבט מלאנוכלי אל הבמה. מי הוא? בודאי אחד משי
לנו. דומה הוא לכל צעיר מן העדה הספרדית.
אך משהו בכל זאת שונה. מה? התלבושת.
כמובן. הוא חגור חגורה משובצת כסף וחרוזי זכוכית
צבעוניים, ולבוש חולצת-משי לבנה. ריח עדין של בושם
יקר גודף ממנו.

„סניור אנטוניו!“ (זה לא „הסוחר מוונציה“ של
שיקספיר).
צעיר ספרדי שני, גבוה ושמומן, אין בהתרגשות
רבה. בעקבותיו באים עובדי-הבמה. מה קרה? הכי
אינו בסדר. אין אורות. פנסי התיאטרון אינם מספיקים.
איך אפשר לרקוד כשאין אור, כשאין „אטמוספירה“
מתאימה?

ובכלל, האולם הזה! אנטוניו מיואש. „לא יראו
כלום“, הוא אומר. „הורגים לי את התכנית. לוא ידעתי
שאלה יהיו הסידורים לא הייתי בא!“ ובערב נתברר
שאמנם צדק. הקהל באמת לא ראה את רגלי הרקדנים.
בקושי ראו את ראשיהם. (האם לא היתה אפשרות
לאימפרסריו לערוך את ההצגה בבית הבימה, ולדאוג
לתאורה מספיקה?).

צרותיו של אנטוניו

בעוד ההכנות על הבמה נמשכות שח לי אנטוניו
את צרותיו. הוא מדבר בפשטות גמורה, בידודות הסבי
עית של בני הים התיכון, השונה כל כך מן ה„דיסי
טאניץ“ הקריר של הצפוניים. שני הפסנתרנים — רוד
ריגו מנדוזה מארגניטינה ופבלו מיכל מקובה, מצטרפים
אף הם.

מה הן צרותיו של אנטוניו — מלבד האורות וה-
סידורים האיזמים?

(המשך בעמוד 14)

„פלאפל? אפשר לא
כן, כן, אל תפחד. זה קצת ז
מוה. זה יתן לך כוח בש

„בשביל מה המדורה? אתה לא שמעת על ל"ג בעומר?"
חבריא, זה בודאי עולה חדש מתורכיה! ל"ג בעומר שייך לארץ-ישראל כמו
גזוז ופלאפל...